

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 4C/111/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204316
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2014:5412204316.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudkyňou JUDr. Janou Veselou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpená Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúci orgán: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, IČO: 00166073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Súd návrhy vo veci samej zamieta.
- II. Súd návrh na prerušenie konania zamieta.
- III. Odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Uznesením tunajšieho súdu č.k. 4C/111/2012-41, 4C/112/2012-28, 4C/113/2012-40, 4C/114/2012-39, 5C/87/2012-32 zo dňa 13.06.2013, právoplatným dňa 18.06.2013 súd spojil veci vedené na tunajšom súde pod č.k. 4C/111/2012, 4C/112/2012, 4C/113/2012, 4C/114/2012 a 5C/87/2012 na spoločné konanie s tým, že spoločné konanie sa bude viesť pod sp. zn. 4C/111/2012.

Uznesením tunajšieho súdu č.k. 4C/111/2012-128 zo dňa 30.05.2014 súd vec tunajšieho súdu č.k. 4C/114/2012, ktorá bola spojená s vecou tunajšieho súdu č.k. 4C/111/2012 na základe uznesenia uvedeného v predchádzajúcom odseku, vylúčil na samostatné konanie s tým, že táto vec sa bude viesť pod pôvodnou spisovou značkou 4C/114/2014.

V spoločnom konaní tak súd konal o spojených veciach č.k. 4C/111/2012, 4C/112/2012, 4C/113/2012 a 5C/87/2012.

Vo veci č.k. 4C/111/2012 sa žalobca návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012, voči žalovanému domáha náhrady majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 275,- eur, ktorá mala žalobcovi vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom voči povinnému K. D. pod sp. zn. EX 856/2011 na vymoženie pohľadávky žalobcu voči povinnému vzniknutej neplnením jeho záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX. Žalobca v žalobe uvádza, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté dňa 03.06.2011, a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 5 mesiacov).

Vo veci, pôvodne č.k. 4C/112/2012, sa žalobca návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012, voči žalovanému domáha náhrady majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 550,- eur, ktorá mala

žalobcovi vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom voči povinnej Z. A. pod sp. zn. EX 7541/2010 na vymoženie pohľadávky žalobcu voči povinnej vzniknutej neplnením jej záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX. Žalobca v žalobe uvádza, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté dňa 14.04.2011, a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 10 mesiacov).

Vo veci č.k. 4C/113/2012 sa žalobca návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012, voči žalovanému domáha náhrady majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 275,- eur, ktorá mala žalobcovi vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom voči povinnému Q. H. pod sp. zn. EX 8415/2009 na vymoženie pohľadávky žalobcu voči povinnému vzniknutej neplnením jeho záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX. Žalobca v žalobe uvádza, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté dňa 28.09.2009, a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 5 mesiacov).

Vo veci, pôvodne č.k. 5C/87/2012, sa žalobca návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012, voči žalovanému domáha náhrady majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 385,- eur, ktorá mala žalobcovi vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom voči povinnej R. Š. pod sp. zn. EX 5931/2011 na vymoženie pohľadávky žalobcu voči povinnej vzniknutej neplnením jej záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX. Žalobca v žalobe uvádza, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté dňa 26.08.2011, a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 7 mesiacov).

Žalobné návrhy navrhovateľ zhodne odôvodnil tým, že považuje za potrebné úvodom upozorniť na fundamentálnu skutočnosť spojenú s argumentom o predpojatosti okresného súdu, ktorý má vec prejednať ako vecne a miestne príslušný súd podľa ust. §85 ods. 3 zákona č.99/1963 Zb. (Občiansky súdny poriadok, ďalej len „OSP“). Vecne a miestne príslušný súd, ktorý by bol inak oprávnený vec prejednať, je štátnym orgánom, ktorý svojím konaním vyvolal skutočnosť zakladajúcu práva uplatňované touto žalobou. Okresný súd Dolný Kubín zapríčinil svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody na strane navrhovateľa a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Ak bol sám okresný súd ako štátny orgán škodcom v spore medzi navrhovateľom a štátom, tak je vylúčené, aby prostredníctvom sudcov rozhodoval predmetný spor. Nerešpektovaním tejto premisy by došlo k negácii zásady nemo debet esse iudex in propria causa. Ústavný súd k potrebe uplatňovania objektívneho hľadiska pri posudzovaní skutočností významných pre rozhodovanie o nezáujatosti sudcov v uznesení sp. zn. I. ÚS 65/05 z 20. apríla 2005 uviedol cit.: „Pri skúmaní podstatných náležitostí pojmu "zákonný sudca" treba brať do úvahy nielen príslušnú zákonnú úpravu, ale predovšetkým ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd o nezávislom a nestrannom výkone súdnictva. Existencia nestrannosti musí byť určená jednak podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci, a jednak podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť. V tomto smere ide o zvažovanie zistiteľných skutočností, ktoré môžu nestrannosť sudcu spochybniť. Z tohto pohľadu môže mať dokonca určitý význam aj zjav - zdanie (appearances). Je to inými slovami vyjadrený výstižný výrok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Delcourt v. Belgicko, 1970, séria A, č. 11, podľa ktorého "spravodlivosť má byť nielenže vykonávaná, ale sa aj musí javiť, že je vykonávaná". Podstatnou je dôvera, ktorú musia súdy v demokratickej spoločnosti u verejnosti vzbudzovať.“ Pridelenie veci niektorému zo sudcov Okresného súdu Dolný Kubín by porušilo právo navrhovateľa na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý. Žalobca preto v zmysle ust. §12 OSP žiada, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Dolný Kubín sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania. Žalobca - POHOTOVOSTĚ, s.r.o. je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Je registrovaná Obchodným registrom Okresného súdu Bratislava I v oddiele: Sro, Vložka číslo: 23636/B. Žalobca v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmlúv o úvere č.: XXXXXXXXXX, XXXXXXXX,

XXXXXXXX a XXXXXXXXXXX) navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa ust. §38 a nasl. zákona č.233/1995 Z.z. (ďalej len „Exekučný poriadok“), zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu oprávnený navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho z uvedených Zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkom K.Š. D. (EX856/2011), Z. A. (EX7541/2010), Q. H. (EX8415/2009) a R. Š. (EX5931/2011). Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Dolný Kubín (ďalej len „Exekučný súd“) a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdny exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosť zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. Vzhľadom k zmenám právnej úpravy procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o udelení poverenia na vykonanie exekúcie a vplyvu tejto úpravy na práva a právom chránené záujmy žalobcu, považujeme za nutné uviesť, že: Podľa ust. §44 ods.2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2011: Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa §26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa §41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Podľa ust. §44 ods.2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2010 do 31.05.2011: Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. - V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených. Na tomto mieste je potrebné upozorniť na skutočnosť, že žalobca disponuje exekučnými titulmi, ktorými sú rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (Zákon o rozhodcovskom konaní). Nejde tu teda o rozhodnutie rozhodcovskej komisie, ale o rozsudok rozhodcovského súdu. Zákon o rozhodcovskom konaní neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, a naopak používa slovné spojenie rozhodcovský súd. Platí interpretačné pravidlo - predpoklad racionálneho zákonodarcu, ktorý ak použil dva odlišné pojmy, myslel tým aj dve odlišné veci. Podľa odbornej literatúry vykonateľným rozhodnutím rozhodcovskej komisie resp. zmirom ňou schváleným (uvedený inštitút bol pôvodne exekučným titulom podľa Občianskeho súdneho poriadku a neskôr bol prenesený do Exekučného poriadku) sa rozumeli rozhodnutia v pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. o prejednávaní a rozhodovaní pracovných sporov rozhodcovskými komisiami (Handl, J. - Rúbeš, V. akol.: Občiansky súdny rád. Komentár. II. díl. Praha, Panorama 1985, s. 298). Prejednávame a rozhodovanie pracovných sporov bolo ku dňu 01.02.1991 zrušené; rozhodnutia rozhodcovských komisií a nimi schválené zmiery ostali však i naďalej vykonateľné (Bureš, J. - Drápal, L. - Mazanec, M.: Občiansky súdny rád. Komentár. 4. vydání. Praha, C. H. Beck 2000, s. 1010; Tripes, A.: Exekuce v soudní praxi. 1. vydání. Praha, C. H. Beck 1997, s. 16). Rozhodnutie rozhodcovskej komisie je teda úplne iný právny inštitút ako rozsudok rozhodcovského súdu. Rozsudok rozhodcovského súdu je exekučným titulom podľa iného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a neskôr Exekučného poriadku - § 274 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku a § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku ako iné (ako v zákone výslovne uvedené) vykonateľné rozhodnutia a schválené zmiery, ktorých súdny výkon pripúšťa zákon. Tento záver je v odbornej literatúre prezentovaný absolútne jednotne (Handl, J. - Rúbeš, V. akol.: Občiansky súdny rád. Komentár. II. díl. Praha, Panorama 1985, s. 298; Bajcura, A. akol.: Občianske procesné právo. Bratislava, VO PF UK 1995, s. 216; Krajčo, J.: Exekučný poriadok. Komentár. Bratislava, Eurounion 2009, s. 150). V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie

poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu! Podľa ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného od 01.02.2002 do 31.05.2010: Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. - exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti a to bez ohľadu na to, či exekučným titulom pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať bolo rozhodnutie všeobecného súdu (štátneho orgánu), rozhodnutie rozhodcovského súdu, alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná: nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti; si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (poznáme, že tak návrh na vykonanie exekúcie, ako aj žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom); rozhodol o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 5 mesiacov!. Žalobca tvrdí, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Žalobca nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu. Žalobca nedisponuje ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu. Žalobca použil rovnopis exekučného titulu ako nutnú prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie a zveril ho zvolenému súdnemu exekútorovi. Podľa ust. §39 ods.2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) k návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený pripojí rovnopis rozhodnutia opatrený potvrdením o jeho vykonateľnosti (exekučný titul). Generálne žalobca inicioval exekučné konanie formou zápisnice spísanej u zvoleného súdneho exekútora. Návrh na vykonanie exekúcie zachytený v obsahu zápisnice sa nenachádza v dispozícii žalobcu, ale bol postupom podľa ust. §44 ods. 1 Exekučného poriadku predložený súdnym exekútorom exekučnému súdu a to so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobca objektívne nemôže predložiť rovnopis príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu aj preto, že návrh na vykonanie exekúcie (tam kde nedošlo k spísaniu notárskej zápisnice), doručoval zvolenému súdnemu exekútorovi a nie súdu. Podľa ust. § 36 ods.2 veta prvá Exekučného poriadku exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Žalobca sa snaží vyriešiť prekážky vyplývajúce z vyššie uvedených skutočností práve tým, že ako dôkaz označuje príslušný spis exekučného súdu, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. Dodávame, že žalobca používa na označenie exekučnej veci všetky informácie, ktoré má k dispozícii a ktoré pozná. Exekučný súd neoznámil žalobcovi spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde. Opísaný postup exekučného súdu hodnotíme ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. §44 ods.2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05). Poukazujeme na skutočnosť, že poškodený sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčísluje nasledovne. A. Poškodenému vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Poškodený vynaložil v tomto období: na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- EUR ; na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- EUR; na administratívne spracovanie textov urgencií

adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- EUR. Celkovo vynaložil poškodený vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu 125,- EUR. Táto suma by nezaťažila poškodeného, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Poznamenáva, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslieť len s nepomemými ťažkosťami. Hmotná škoda pozostáva zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca. Vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Zároveň si poškodený uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie vecí v primeranom čase zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa nášho názoru dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného; neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným; neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolvencii povinného. Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Žalobca uvádza aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy: Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti; Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov; Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. ÚS 77/02). Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 120/2010 z 12. mája 2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 271/05). Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie

adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzame pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,-Sk, t.j. cca 660,00 EUR. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia poukazujeme na doterajšie rozhodnutia ústavného súdu vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdmi v civilnom konaní, konkrétne:

‡ Nález ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 203/06-25, kde bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie 20.000,-Sk za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka a dvoch mesiacov;

‡ Nález ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 235/04-3, kde bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie 30.000,-Sk za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka;

‡ Nález ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 347/05, kde bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie 20.000,-Sk za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka a dvoch mesiacov;

‡ Nález ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 142/06-28, kde bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie 10.000,-Sk za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka a ôsmich mesiacov;

‡ Nález ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 118/06-40, kde bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie 20.000,-Sk za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka a jedného mesiaca;

‡ Nález ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 110/04-55, kde bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie 20.000,-Sk za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka a deviatich mesiacov;

‡ Nález ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 125/04-44, kde bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie 20.000,-Sk za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka a piatich mesiacov;

‡ Nález ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 229/04-52, kde bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie 20.000,-Sk za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka a troch mesiacov;

‡ Nález ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 21/05-30, kde bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie 15.000,-Sk za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka a troch mesiacov;

‡ Nález ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 190/05-36, kde bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie 20.000,-Sk za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka a štyroch mesiacov;

‡ Nález ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 301/05-38, kde bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie 15.000,-Sk za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka a jedného mesiaca;

‡ Nález ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 82/03-25, kde bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie 15.000,-Sk za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka a ôsmich mesiacov.

Navrhovateľ si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 275,- EUR, za 5 celých mesiacov. Poškodený uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55 EUR za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu teda 660,- EUR za rok : 12 mesiacov v roku = 55 EUR za mesiac . V danom prípade sa žalobca domáha podanou žalobu náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín. Žalobca postupoval podľa ust. §15 ods.1 zákona č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval.S poukazom na vyššie uvedenú skutkovú a právnu argumentáciu žalobca tvrdí, že je nutné:

a) deklarovateľ porušenie práva žalobcu na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl.6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;

b) deklarovateľ porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite;

c) deklarovateľ porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (Okresný súd Dolný Kubín), konkrétne princípu legality, princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo, princípu právnej istoty;

d) nahraditeľ žalobcovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením práv označených pod písm.a a b) a princípov právneho štátu označených

pod písm. b).a preto žiada, aby súd:medzitýmnym rozsudkom v zmysle ust. §152 ods.2 veta druhá in fine OSP rozhodol o základe veci tak, že: žalovaná: Slovenská republika, jej menom: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s.r.o., IČO: 35 807 598 so sídlom: Pribinova ul. č.25, Bratislava 811 09 nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXXXXX dlžníkom (povinným):

- meno a priezvisko dlžníka (povinného): K. D.
- dátum narodenia dlžníka (povinného): X.X.XXXX

(kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX856/2011) v zákonom stanovenej lehote.

Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním, doručeným tunajšiemu súdu dňa 28.06.2013 (č.I. 43 spisu), teda po spojení vecí do spoločného konania. Vo vyjadrení uviedol, v žalobách spojených do jedného konania a v súčasnosti vedených na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 4C/111/2012 sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) spočívajúcim v tom, že okresný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia exekútorovi po 15- dňovej lehote, pričom poverenie vydal (žalobcom identifikované značkou NP). Podľa žalobcu, napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a ani si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu vo veci, došlo v namietaných exekučných konaniach k uvedeným skutočnostiam. Týmito postupmi malo byť žalobcovi zabránené, aby boli jeho pohľadávky voči dlžníkom uspokojené, a tým došlo k oslabeniu ich vymožiteľnosti, ak nie k ich zániku. Žalobca sa konkrétne domáha náhrady škody pozostávajúcej z nasledovných čiastkových nárokov: materiálna škoda v paušálnej výške 125,-€ spôsobená nákladmi spojenými s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, nemajetková ujma vo výške pomernej k času tvrdeného omeškania súdu pri svojom rozhodovaní, vypočítaná zo základu 660,-€ na rok, ako spravodlivá satisfakcia za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Na základe skutočností uvádzaných žalobcom tento žiada, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom okresného súdu, pretože tento v jednotlivých namietaných exekučných konaniach rozhodol o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote. Ďalej má súd zaviazat' žalovanú zaplatiť žalobcovi príslušnú majetkovú škodu a náhradu nemajetkovej ujmy do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj trovy súdneho konania. K predmetnej veci, a to aj vo vzťahu k žalobám rovnakého druhu, ktoré prípadne v dôsledku ďalšieho spojenia konaní budú predmetom tohto konania uvádza žalovaná nasledovné: Procesné námietky: Zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) dbá o to, aby súdne konanie prebiehalo podľa presne ustanovených pravidiel, ktorých dodržiavanie je predpokladom, aby súd mohol konať a vydať rozhodnutie. Tieto predpoklady sa nazývajú procesné podmienky konania. Ak v konkrétnej veci nie sú splnené procesné podmienky, takéto konanie vykazuje nedostatky, pričom za nedostatok sa považuje aj zmätočnosť podania. V jednotlivých žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že sú zmätočne označení povinní, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia. Taktiež nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti žalovaná musí namietat', že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď... Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Žalovaná zdôrazňuje, že tvrdenie žalobcu, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania, sa nezakladá na pravde, má charakter zavádzajúceho tvrdenia minimálne pre to, že kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v

ktorom mu mala byť spôsobená škoda. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu (teda nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí), bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (príkladmo rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/2012, sp. zn. IV. ÚS 366/2012, sp. zn. IV. ÚS 374/2012). V tejto súvislosti si žalovaná dovoľuje konajúcemu súdu navrhnúť aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 OSP. Žalovaná na vyššie uvedené ustanovenie OSP poukazuje aj z dôvodu, že v tomto momente nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Jednak si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, na druhej strane i z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných prietahov v konaní, v prvom rade je potrebné poznamenať, že žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Žalobca neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti (t. z. či využil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania). Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 03.05. 2011, č.k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilantius iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak žalobca nekonal, je možné pripísať iba jemu. V druhom rade, žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má napr. predseda súdu alebo Ústavný súd SR (bližšie v časti o Existencii prietahov v konaní). Podmienka uplatnenia nároku na súde: Žalovaná poukazuje na to, že dňa 23.04.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 boli okresnému súdu doručené žaloby vo veci, ktoré boli spojené do tohto konania, je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4a 11. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti (doručenia na príslušný orgán) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.) ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978). Preto má žalovaná za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Zároveň žalovaná informuje súd, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný uviesť dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy/ústavné sťažnosti, ani nedoplnil doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, jeho insolveniou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. Podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody: Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: 1/nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu : 1. rozhodnutím o poverení exekútora po 15-dňovej lehote. V prvom rade je potrebné uviesť, že prax

ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov, by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. V zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2011 sp. zn. 5Cdo 291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. V tomto kontexte je však potrebné poukázať aj na ustanovenia Exekučného poriadku. Samotný žalobca uvádza znenie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011: „Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.“ Ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znie: „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Toto znenie je účinné od 01.06.2011, kedy bol Exekučný poriadok novelizovaný zákonom č. 102/2011 Z. z., čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01.06.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01.06.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Pred dňom 01.06.2011 § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znel „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. V samotnej dôvodovej správe, je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarcu, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 01.06.2011. Vo všeobecnosti je taktiež potrebné i na tomto mieste poukázať na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02, ktorá konštatuje, že „Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (porovnaj napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch súrozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu

nemusi vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).“ Z uvedeného vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. 2/existenciou prieťahov v konaní. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení účinnom od 01.01.2013) pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je pritom kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Žalovaná považuje za potrebné podotknúť, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. K záveru o tom, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR (t.j. nie civilný súd v konaní o náhrade škody), dospel napr. Krajský súd v Nitre (sp. zn. 9C0 285/2011). Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). Teda v prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal v obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prieťahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR. Pre podporu vyššie uvedenej argumentácie žalovaná poukazuje aj na rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR. Z ustanovenia § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov vyplýva, že ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba iba v prípade, ak využije všetky opravné a iné účinné právne prostriedky pre ochranu svojich základných práv a slobôd. V zmysle uvedeného, pokiaľ by bolo možné konštatovať existenciu prieťahov a nahradiť nemajetkovú ujmu na základe rozhodnutia všeobecného súdu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., Ústavný súd SR by o takomto nároku nemohol konať, pokiaľ by sa fyzická alebo právnická osoba ešte predtým neúspešne nedomáhala tohto nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (teda prostredníctvom účinného prostriedku nápravy). Avšak vzhľadom na to, že Ústavný súd SR skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a finančné zadosťučinenie priznáva (bez skúmania, či bol nárok predtým uplatnený podľa zákona č. 514/2003 Z. z.), je zrejmé, že všeobecný súd nemôže konštatovať prieťahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná nepovažuje za preukázanú ani existenciu prieťahov v konaní. Hmotnoprávna námietka premlčania v súvislosti s „nesprávnym úradným postupom“ :Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom v niektorých žalobách,

k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009. Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. V prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15-dňovej lehoty, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na uvedené žalovaná vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009 (t. j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). K materiálnej škode: Žalobca sa domáha náhrady škody v paušálnej sume 125,- €. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Podľa názoru žalovanej žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Vyčíslenie škody: Podľa tvrdení žalobcu, tento vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prietahov. Taktiež uvádza, že škoda zaťažila žalobcu výlučne v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Na tomto mieste je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že žalobca neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. V tomto smere žalovaná poukazuje na definície týchto kľúčových pojmov: skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti, s ohľadom na pravidelný beh vecí. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku, žalovaná má za to, že žalobca doposiaľ neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a zároveň žalovaná zastáva názor, že žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Ďalej žalovaná upriamuje pozornosť na skutočnosť, že žalobca by v tomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. V prvom rade žalovaná má za to, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prietahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala/vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prietahy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Žalobca uvádza ako ďalšiu položku majetkovej škody „udržiavanie“ systému. Tu ide taktiež o činnosť, ktorú musí žalobca vykonávať na každodennej báze, najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu, ako ich poskytuje žalobca, aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu. Spoločnosť, ktorá sa špecializuje na poskytnutie úverov musí mať informačný systém. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti, je nesprávne a znovu účelové. Súvislosti s uvedeným, ako aj s paušálnou sumou na administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje, je viac ako zrejmé, že si žalobca uplatňuje neprímerané čiastky (najmä s ohľadom, na skutočnosť, že väčšina uvádzaných zaslaných žiadostí o poskytnutie informácií sa mohla hospodárnejšie vykonať aj elektronicky). Na druhej strane, samotný zástupca žalobcu uvádza vo svojom stanovisku k žiadostiam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02.07.2012, že „disponuje jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme (návrhy podával elektronicky v automatizovanom procese)“ a že, „návrhy boli spracované v elektronickej forme a súdom boli odoslané v tejto forme rovnako tak elektronicky“. Z tohto dôvodu žalovaná má znovu za to, že uplatňovanie nároku na majetkovú škodu je nepodložené a uplatňovať si 125,- € paušálne za každého dlžníka je nielenže nadhodnotené, ale aj nepreukázané. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody zo strany žalobcu (ako tomu je podľa názoru žalovanej aj v tomto prípade) a

preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, teda skutočností, ktorými žalobca exemplárne nespĺnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Na základe všetkých uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. K nemajetkovej ujme: Žalobca sa domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v pomernej výške k čiastke 660,-€ (čiastka, ktorú v niektorých nálezoch Ústavný súd SR priznal za prieťahy na rok) podľa toho, ako dlho trvalo domnelé omeškanie, pričom táto má byť spravodlivou satisfakciou za utrpený zásah do základných práv a bude kompenzovať každé porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré žalobca uplatňoval jednotlivo podaním všetkých návrhov na začatie občianskeho súdneho konania. Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Časť žalobcovho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukazuje žalovaná na dve skutočnosti. V prvom rade, žalobca poukazuje na viacero náleзов Ústavného súdu SR, kde rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy. Je potrebné povedať, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660,-€, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov, je nesprávna úvaha. Navyše, pri rozhodovaní Ústavný súd SR vychádzal aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných náleзов Ústavného súdu SR, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. V druhom rade, je potrebné poznamenať, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánovale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež žalobca neupresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“. Žalobca zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z toho dôvodu žalovaná nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Aspekt prihliadnutia na dobré mravy a nemajetková ujma s prihliadnutím na poškodenú osobu. Podľa § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná akcentuje na potrebu zohľadnenia vyššie citovaného ustanovenia, ako aj ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. pri formovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. o výške takejto náhrady. Po aplikácii uvedených ustanovení a percepčii skutkových okolností, na ktoré žalovaná v ďalšom texte poukáže, podľa žalovanej nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Žalovaná v tejto súvislosti upozorňuje a ako prílohu vyjadrenia k žalobe dokladá list Európskej

komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)] 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEU podal Krajský súd v Prešove (Vec C-76/10). Žalovaná dáva do pozornosti celý text priloženého listu, pričom poukazuje príkladom na niektoré výňatky: „Problémy v spojitosti s týmito praktikami sa týkajú predovšetkým skutočnosti, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa.“ „Formulár zmluvy spoločnosti POHOTOVOŠŤ s.r.o. navyše obsahuje časť s názvom Všeobecné podmienky poskytovania úveru (VP), ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa, a/alebo pomerne Jlagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch, z ktorých niektoré uvádzame ďalej.“ „Celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOŠŤ s.r.o., ktoré pozostávajú z úrokov a iných poplatkov, sa javia byť veľmi vysoké. Zdá sa, že prinajmenšom v niektorých prípadoch predstavujú náklady takmer 100 % ročne zo sumy získanej od spoločnosti POHOTOVOŠŤ s.r.o. Najväčšiu časť poplatkov tvoria náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere, ktoré sa javia mnohonásobne vyššie ako poplatky, ktoré si účtujú banky“ „Podľa bodu 6 VP je dlžník povinný zaplatiť v prípade nesplnenia zmluvných záväzkov sankciu vo výške 0,25% denne, čiže 91,25% ročne. „JPodľa bodu 8 VP dlžník môže splatiť veriteľovi dlžnú sumu pred termínom splatnosti, to ho však nezbaňuje povinnosti zaplatiťpoplatok (95,6 % z úveru) v plnej výške“,Zásadným problémom je skutočnosť, že predmetné podmienky vylučujú uplatňovanie pravidiel na ochranu spotrebiteľa...“Okrem vyššie uvedeného o negatívnej percepcii žalobcu verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov (napr. Spotrebiteľské centrum) svedčí napr. článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012, ktorý prikladá žalovaná v prílohe svojho vyjadrenia. Z uvedeného článku napr. vyplýva, že žalobca obišiel zákaz vymáhať pohľadávku exekúciou. Podľa uvedeného článku Okresný súd Prešov označil konanie v prejednávanej veci za mimoriadne závažnú nečestnú Činnosť, pričom článok popisuje aj niektoré prípady, keď sa jednotliví spotrebiteľia napokon domohli svojich práv (s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu, ktorý poukázal na nezrovnalosti v zmluve, chýbajúcu RPMN a neprimerané sankcie a úroky). Z článku vyplýva aj nemenej významná skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja, ktorá sa nestotožňuje s konaním žalobcu, vylúčila žalobcu zo svojich radov.Z popísaného je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb.Nie je možné opomenúť, že v takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade žalobcu automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom.S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobcu už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu.Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná zastáva názor, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť podľa žalovanej žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003

Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Podľa ustanovenia § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Z citovaných zákonných ustanovení je zjavné, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o poverení exekútora po uplynutí 15-dňovej lehoty, a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Žalovaná má skôr za to, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zaviniť sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zjavné, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., považuje žalovaná žaloby za právne neopodstatnené a žiada, aby Okresný súd Dolný Kubín žaloby proti žalovanej v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalovaná si uplatňuje právo na náhradu trov konania.

Dňa 30.07.2013 žalobca, prostredníctvom svojho zástupcu, tunajšiemu súdu doručil návrh na prerušenie konania, ktorý odôvodnil tým, že na Ústavný súd SR podal sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa čl. 127 Ústavy SR, ktorého sa mal dopustiť Krajský súd v Žiline č.k. 9NcC/56/2012 (OS DK 4C/111/2012).

Uznesením č.k. 4C/111/2012-79 (5C/87/2012, 4C/112/2012, 4C/113/2012, 4C/114/2012) zo dňa 16.09.2013 tunajší súd návrh na prerušenie konania zamietol, pričom uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.11.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co/509/2013-97 zo dňa 06.11.2013.

Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 30.05.2014., ktoré vykonal a vo veci rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania a zástupcu žalobcu. Žalovaný, ktorý svoju neúčast ospravedlnil, nežiadal o odročenie pojednávania. Zástupca žalobcu dňa 23.05.2014 súdu doručil emailom návrh zrušenie pojednávania, ktorý odôvodnil tým, že je potrebné, aby bolo ústavne konformne rozhodnuté o otázke nestrannosti súdu a sudcu v tomto konaní s tým, že súčasne navrhol prerušenie tohto konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaním veci. K návrhu pripojil sťažnosť na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd spojený s návrhom na doklad vykonateľnosti podľa ust. § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z..

Súd konštatuje, že uvedená sťažnosť je obsahovo zhodná so sťažnosťou, ktorú žalobca pripojil k návrhu na prerušenie konania, ktorý bol súdu doručený ešte dňa 29.07.2013 (č.l. 59 spisu). Obe sťažnosti sa líšia tým, že v sťažnosti pripojenej k návrhu na prerušenie konania je uvedený dátum jej vyhotovenia 07.03.2013 a v sťažnosti pripojenej k návrhu na zrušenie pojednávania dňa 30.05.2014 dátum vyhotovenia uvedený nie je.

Z uvedeného je zrejmé, že žalobca žiadal zrušiť pojednávanie a prerušiť konanie z rovnakého dôvodu, aký uvádzal v návrhu na zrušenie pojednávania a prerušenie konania, ktoré bolo súdu doručené dňa 29.07.2013. Uvedený návrh na zrušenie pojednávania sa týkal pojednávania, ktoré bolo určené na deň 30.07.2013. Ako už bolo uvedené, o návrhu na prerušenie konania z uvedeného dôvodu už bolo právoplatne rozhodnuté. Ide teda o opakovaný návrh na prerušenie konania, ktorý súd považuje za nedôvodný odvolávajúc sa na obsah uznesení z č.l. 79 a 97 spisu. Keďže nešlo ani o návrh na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. a/ až c/OSP, kedy súd musí konanie prerušiť obligatórne, súd žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovel pre neexistenciu dôležitého dôvodu pre odročenie pojednávania a túto skutočnosť oznámil zástupcovi žalobcu emailom dňa 27.05.2014 (č.l. 123,124 spisu).

Vo vzťahu k návrhu na prerušenie konania súd na záver uvádza podstatnú okolnosť, že žalobcom tvrdený (a nepreukázaný) dôvod na prerušenie konania (podanie ústavnej sťažnosti na Ústavnom súde SR) sa vzťahuje len k pôvodnej veci č.k. 4C/111/2012, keďže žalobca súdu doručil ústavnú sťažnosť, ktorou napáda iba uznesenie Krajského súdu v Žiline vydaného vo veci č.k. 4C/111/2012, a to uznesenie č.k. 9NcC/56/2012 zo dňa 15.12.2012. Predmetom konania č.k. 4C/111/2012 sú však, po rozhodnutí o spojení (a po rozhodnutí o vylúčení jednej veci), aj veci pôvodne vedené pod č.k. 4C/112/2012, 4C/113/2012 a 5C/87/2012. Ohľadne uznesení o vylúčení, resp. nevyhlásení sudcov tunajšieho súdu v tomto konaní žalobca ani len netvrdil, že by ich napadol ústavnou sťažnosťou.

Dospejúc k záveru, že je na mieste návrh na prerušenie konania zamietnuť, súd súčasne s rozhodnutím o návrhu na prerušenie konania, rozhodol aj vo veci samej.

Rozhodnutiu predchádzalo dokazovanie, ktoré spočívalo výlučne v dokazovaní listinami, ktoré do spisu predložili účastníci konania, ako aj listinami založenými v kópii spisu tunajšieho súdu č.k. 7Er/36/2011, a to žiadosťou o udelenie poverenia z čl. 1, návrhom na vykonanie exekúcie z čl. 2, zmluvou o úvere z čl. 4-5, rozsudkom Stále rozhodcovského súdu z čl. 6 až 8, výzvou na zaslanie spisu z čl. 10, odpoveďou na žiadosť okresného súdu z čl. 11, listinou z čl. 15 až 18, pokynom z čl. 19, poverením na vykonanie exekúcie, vyjadrením súdneho exekútora, námietkou zaujatosti, návrhom na odklad a zastavenie exekúcie. Ďalej išlo listiny z pripojeného spisu tunajšieho súdu 10Er/219/2010, a to žiadosť o udelenie poverenia z čl. 1, návrh na vykonanie exekúcie z čl. 2, zmluva o úvere z čl. 4, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu z čl. 5-6, výzva na zaslanie spisu z čl. 9, uznesenie o uložení poriadkovej pokuty z čl. 10, odpoveď na žiadosť z čl. 12, odvolanie o uložení poriadkovej pokuty z čl. 28, uznesenie o čiastočnom zamietnutí poverenia z čl. 47 spisu, poverenie z čl. 51b spisu, uznesenie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie z čl. 59 spisu. Taktiež o listiny z pripojeného spisu tunajšieho súdu č.k. 7Er/263/2009, a to žiadosť o udelenie poverenia z čl. 1, návrh na vykonanie exekúcie z čl. 2, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu z čl. 4 - 5 a poverenie z čl. 8. Napokon išlo o listiny z pripojeného spisu tunajšieho súdu č.k. 5Er/164/2011, a to žiadosť o udelenie poverenia z čl. 1, návrh na vykonanie exekúcie z čl. 2, zmluva o úvere z čl. 6, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu z čl. 7-8, výzva na zaslanie spisu z čl. 11, odpoveď na žiadosť z čl. 12, uznesenie o čiastočnom zamietnutí poverenia z čl. 13, poverenie z čl. 22. V rámci dokazovania súd oboznámil aj písomnosti založené v spisoch č.k. 4C/111/2012, 4C/112/2012, 4C/113/2012 a 5C/89/2012 tak, ako sú tieto špecifikované v zápisnici z pojednávania.

Na základe vykonaného dokazovania sa súd, na prvom mieste, zaoberal námietkou žalovaného o predčasnom podaní žaloby.

Podľa § 16 ods. 1 ZoZŠ ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

V Správnom denníku tunajšieho súdu pod č. 467/12 je založený zoznam žiadostí žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktoré boli súdu doručené dňa 23.04.2012, 25.05.2012, 25.09.2012. Z prijímacej poštovej pečiatky žalovaného na tomto zozname mal súd preukázané, že tieto boli žalovanému doručené dňa 23.04.2012, 25.05.2012 a 25.09.2012, takže v čase rozhodovania súdu nepochybne uplynula 6 mesačná lehota na uspokojenie nároku v zmysle ust. § 16 ods. 1 ZoZŠ. Táto lehota pritom uplynula márne, pretože ani žalovaný nepopieral fakt, že by medzičasom došlo k uspokojeniu nárokov navrhovateľa. O predčasnosti podania žaloby bolo možné hovoriť len v určitom

štádiu súdneho konania, avšak v čase rozhodovania súdu (ktorý je relevantný, keďže táto skutočnosť by sama o sebe mohla byť dôvodom na zamietnutie návrhu vo veci samej) už záver o predčasnosti nie je možný.

Na základe uvedeného potom súd ďalej skúmal, či je daná zodpovednosť odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom tak, ako to vo svojom žalobnom návrhu tvrdil navrhovateľ, podľa ktorého nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že tunajší súd v exekučných konaniach č.k. 7Er/36/2011, 10Er/219/2010, 7Er/263/2009 a 5Er/164/2011 nedodržel 15-dňovú lehotu uvedenú v ust. § 44 ods. 2 EP, teda neurobil úkon v zákonom ustanovenej lehote a dopustil sa zbytočných prietáhov v konaní, keď vydal poverenie s omeškaním niekoľkých mesiacov.

Podľa ust. § 9 ods. 1 ZoZŠ v znení účinnom do 31.12.2012 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie troch základných predpokladov: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Keďže pre vznik zodpovednosti musia byť naplnené všetky tri predpoklady kumulatívne, o vzniku zodpovednosti nemožno hovoriť ak chýba ktorýkoľvek z týchto predpokladov. Súd sa preto zaoberal najskôr tým, či sa tunajší súd dopustil vo vyššie uvedených exekučných konaniach nesprávneho úradného postupu alebo nie.

Zo spisu č.k. 7Er/36/2011 (pripojeného k veci sp. zn. 4C/111/2012) vyplýva, že dňa 17.01.2011 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého spísaný vo forme zápisnice návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol tunajšiemu súdu doručený dňa 09.02.2011 spolu so žiadosťou o udelenie poverenia a exekučným titulom, ktorým je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Z uvedeného vyplýva, že od spísania návrhu na vykonanie exekúcie do doručenia žiadosti o udelenie poverenia uplynulo 23 dní. Listom zo dňa 18.02.2011 tunajší súd vyzval Stály rozhodcovský súd, ktorý vydal daný exekučný titul na zapožičanie jeho spisu v predmetnej veci. Stálemu rozhodcovskému súdu bola výzva doručená dňa 21.02.2011 a dňa 03.03.2011 boli žiadané písomnosti doručené tunajšiemu súdu na CD nosiči. Súd vydal poverenie 03.06.2011, tak ako uviedol navrhovateľ v žalobe.

Zo spisu č.k. 10Er/219/2010 (pripojeného k veci s pôvodnou sp. zn. 4C/112/2012) vyplýva, že dňa 09.06.2010 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého spísaný vo forme zápisnice návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol tunajšiemu súdu doručený dňa 05.08.2010 spolu so žiadosťou o udelenie poverenia a exekučným titulom, ktorým je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Z uvedeného vyplýva, že od spísania návrhu na vykonanie exekúcie do doručenia žiadosti o udelenie poverenia uplynuli takmer dva mesiace. Listom zo dňa 23.08.2010 tunajší súd vyzval Stály rozhodcovský súd, ktorý vydal daný exekučný titul na zapožičanie jeho spisu v predmetnej veci. Stálemu rozhodcovskému súdu bola výzva doručená dňa 27.08.2010. Keďže požadovaný spis nebol súdu zaslaný ani do jedného mesiaca od doručenia výzvy, súd uznesením zo dňa 29.09.2010 uvedenému súdu uložil poriadkovú pokutu 300,- eur. Stály rozhodcovský súd požadované písomnosti doručil až 14.10.2010. Dňa 18.10.2010 bolo súdu doručené odvolanie Stáleho rozhodcovského súdu voči poriadkovej pokute. Súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol uznesením č.k. 10Er/219/2010-47 zo dňa 25.01.2011 tak, že v časti pre vymoženie sumy presahujúcej 89,63 eur, zmenkového úroku vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy 452,08 eur od 01.09.2009 do zaplatenia, zákonného úroku vo výške 6% ročne z dlžnej sumy 452,08 eur od 05.01.2010 do zaplatenia, trov rozhodcovského konania v sume 147,86 eur a trov exekúcie oprávneného v časti presahujúcich 16,50 eur, zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.03.2011. Následne bolo dňa 14.04.2011 vydané poverenie na vymoženie sumy 89,63 eur a trov exekúcie a dňa 18.04.2011 uznesenie o zastavení konania v časti, ohľadne ktorej bol žiadosť o udelenie poverenie zamietnutá.

Zo spisu č.k. 7Er/263/2009 (pripojeného k veci s pôvodnou sp. zn. 4C/113/2012) vyplýva, že dňa 14.08.2009 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého spísaný vo forme zápisnice návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol tunajšiemu súdu doručený dňa 25.09.2011 spolu so žiadosťou o udelenie

poverenia a exekučným titulom, ktorý je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Z uvedeného vyplýva, že od spísania návrhu na vykonanie exekúcie do doručenia žiadosti o udelenie poverenia uplynul viac ako mesiac. Tunajší súd o tejto žiadosti rozhodol tak, že dňa 28.09.2009 vydal poverenie na vykonanie exekúcie.

Zo spisu č.k. 5Er/164/2011 (pripojeného k veci s pôvodnou sp. zn. 5C/87/2012) vyplýva, že dňa 08.04.2011 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého spísaný vo forme zápisnice návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol tunajšiemu súdu doručený dňa 16.05.2011 spolu so žiadosťou o udelenie poverenia a exekučným titulom, ktorý je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Z uvedeného vyplýva, že od spísania návrhu na vykonanie exekúcie do doručenia žiadosti o udelenie poverenia uplynul viac ako mesiac. Listom zo dňa 31.05.2011 tunajší súd vyzval Stály rozhodcovský súd, ktorý vydal daný exekučný titul na zapožičanie jeho spisu v predmetnej veci. Stálemu rozhodcovskému súdu bola výzva doručená dňa 02.06.2011 a dňa 07.06.2011 boli žiadané písomnosti doručené tunajšiemu súdu na CD nosiči. Súd vydal poverenie 03.06.2011 tak ako uviedol navrhovateľ v žalobe. Súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol uznesením č.k. 5Er/164/2011-13 zo dňa 23.06.2011 tak, že v časti pre vymoženie sumy presahujúcej 200,- eur, zmenkového úroku vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy 384,- eur od 21.09.2010 do zaplatenia, zákonného úroku vo výške 6% ročne z dlžnej sumy 384,- eur od 06.12.2010 do zaplatenia, trov rozhodcovského konania v sume 158,09 eur a trov exekúcie oprávneného v časti presahujúcich 16,50 eur, zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.07.2011. Následne bolo dňa 26.08.2011 vydané poverenie na vymoženie sumy 200,- eur a trov exekúcie a dňa 31.08.2011 uznesenie o zastavení konania v časti, ohľadne ktorej bol žiadosť o udelenie poverenie zamietnutá.

Na exekučné konanie č.k. 7Er/263/2009 sa vzťahuje právna úprava v § 44 ods. 2 EP účinná od 01.11.2006 do 31.05.2010, keď ide o exekučné konanie začaté do 31.05.2010.

Podľa § 44 ods. 2 EP v znení účinnom do 31.05.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že tvrdenie žalobcu, že tunajší súd nedodrжал v exekučnom konaní č.k. 7Er/263/2009 zákonom ustanovenú lehotu na pozitívne rozhodnutie o žiadosti na udelenie poverenia, vykonaným dokazovaním preukázané nebolo. Z dokazovania naopak vyplýva, že tunajší súd v tomto konaní rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote. Treba doplniť, že súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol v septembri 2009.

Túto skutočnosť súd zdôrazňuje preto, že dňa 06.10.2009 bol vydaný rozsudok Súdneho dvora EÚ (prvej komory) vo veci Asturcom C-40/08, pričom záver v ňom vyslovený, a to že smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď po tom, ako sa oboznámi s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný, priniesol zmenu do dovtedajšej rozhodovacej činnosti súdov v exekučných konaniach, kde bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný voči spotrebiteľovi. Súdny ex offo pri rozhodovaní už od začatia exekučného konania mali povinnosť preskúmať zmluvné podmienky uvedené v úverových zmluvách, z ktorých pohľadávky boli predmetom exekučných konaní. Preskúmať tieto zmluvné podmienky nebolo možné len na základe návrhu na vykonanie exekúcie, žiadosti o udelenie poverenie a rozhodcovského rozsudku, pretože tieto neobsahovali celé znenie úverových zmlúv a všeobecných obchodných podmienok. Taktiež ako prvoradá otázku si súd musel vyriešiť otázku, či povinný bol pri uzavieraní a plnení zmluvy v pozícii spotrebiteľa alebo nie (vyriešenie tejto otázky bolo rozhodujúce pre použitie ex offo prieskumu zmluvných podmienok). Na podklade listín doručených od súdneho exekútora so žiadosťou o udelenie poverenia (návrh na vykonanie exekúcie, rozhodcovský rozsudok) záver, či povinný bol v pozícii spotrebiteľa alebo

nie, možné urobiť nebolo. Z tohto dôvodu tunajší súd pred rozhodnutím o žiadosti na udelenie poverenia zabezpečoval podklady potrebné na toto rozhodnutie, a to tak že sa obracal na Stály rozhodcovský súd so žiadosťou o zaslanie spisu za účelom zistenia, či povinný vystupoval ako spotrebiteľ. Ak tomu tak bolo, súd pristúpil k prieskumu zmluvných podmienok. Podľa výsledku zistení a prieskumu súd buď následne vydal poverenie (v predmetných exekučných konaniach sa tak stalo len v konaní č.k. 7Er/36/2011), alebo čiastočne zamietol žiadosť o udelenie poverenia (v predmetných exekučných konaniach sa tak stalo v konaní č.k. 5Er/164/2011 a 10Er/219/2010).

Na exekučné konania č.k. 7Er/36/2011, 10Er/219/2010 a 5Er/164/2011 sa vzťahuje právna úprava v § 44 ods. 2 EP účinná od 01.06.2010 do 31.05.2011, keď ide o exekučné konania začaté po 01.06.2010 a do 31.05.2011.

Podľa § 44 ods. 2 EP v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Pokiaľ ide o konania 10Er/219/2010 a 5Er/164/2011 možno zhrnúť, že tvrdenie žalobcu o tom, že v nich tunajší súd o žiadostiach o udelenie poverenia rozhodol tak, že súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej 15 dňovej lehoty nie je pravdivé, pretože tunajší v nich rozhodol o čiastočnom zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a až po právoplatnosti týchto rozhodnutí rozhodol o vydaní poverenia vo zvyšnej (nezamietnutej) časti. Nejde teda o prípad uvedený v druhej vete ust. § 44 ods. 2 EP, keďže táto veta sa vzťahuje len na situáciu, kedy súd poverí súdneho exekútora v rozsahu uvedenom v žiadosti o udelenie poverenia, teda kedy tejto žiadosti v celom rozsahu vyhovie. Ak v uvedených konaniach tunajší súd tejto žiadosti v celom rozsahu nevyhoviel a o tejto žiadosti rozhodoval aj inak ako poverením, je zrejmé, že 15 dňová lehota sa na tieto prípady nevzťahuje.

Na základe vyššie vyslovených právnych názorov možno uzavrieť, že nemožno prijať záver o tom, že tunajší súd porušil svoju povinnosť uvedenú v ust. § 44 ods. 2 EP a dopustil sa tým nesprávneho úradného postupu v zmysle ust. § 9 ods. 1 ZoZŠ.

Pokiaľ ide o exekučné konanie č.k. 7Er/36/2011, v tomto súd vydal poverenie bez toho, aby predtým čiastočne zamietal žiadosť o udelenie poverenia, pričom toto poverenie vydal po uplynutí 15 dňovej lehoty uvedenej v ust. § 44 ods. 2 EP (15 dňová lehota uplynula dňa 25.02.2011 a poverenie bolo vydané dňa 03.06.2011) Ako však už bolo uvedené, v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a vydaním poverenia súd nebol nečinný, ale vykonával úkony potrebné pre rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, konkrétne išlo o vyžiadanie spisu Stáleho rozhodcovského súdu, pretože len na základe týchto podkladov bolo možné zistiť, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný voči spotrebiteľovi alebo nie. Nie je teda pravdivé tvrdenie žalobcu, že uvedená vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si spoluprácu s účastníkmi konania (v tomto prípade išlo o tretí subjekt), ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu.

Nevydanie rozhodnutia v zákonom ustanovenej dobe by bolo možné automaticky považovať za nesprávny úradný postup, ak by tunajší súd bol nečinný. Pokiaľ však súd zabezpečoval podklady potrebné pre rozhodnutie o veci, ktorá povinnosť mu vznikla z ex officio povinnosti preskúmať zmluvné podmienky v exekučnom konaní, ide o také rozhodujúce okolnosti danej veci, ktoré vylučujú, aby nedodržanie lehoty na vydanie rozhodnutia bolo možné kvalifikovať ako nesprávny úradný postup.

Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené zbytočné prietahy v konaní, súd sa v tomto smere zhoduje s právnou argumentáciou odporcu, podľa ktorej konštatovanie prietahov v konaní nespadá do právomoci všeobecných súdov, ale len Ústavného súdu SR a predsedu všeobecného súdu v konaní o sťažnostiach podľa ust. § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Navrhovateľ pritom nepreukázal, že by v predmetných exekučných konaniach predseda tunajšieho súdu alebo Ústavný súd SR konštatoval existenciu prietahov, keď nepreukázal ani samotnú existenciu ním podaných sťažností na prietahy v konaní.

Odhladiac od uvedeného, teda odhladiac od toho, či v dotknutých exekučných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, je pre vznik zodpovednosti za škodu potrebné splnenie ešte ďalších dvoch nevyhnutných predpokladov - vznik škody v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Súd konštatuje, že žalobca vznik škody nijako nepreukázal, jeho vyjadrenie o vzniku majetkovej škody ostali len v rovine ničím nepreukázaných tvrdení. Nehovoriac o tom, že ide o tvrdenia príliš všeobecné. Ako škodu žalobca vyčísluje účelne vynaložené náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, na administratívne spracovanie urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. Súdu pritom nie je z jeho rozhodovacej činnosti známe aký celkový počet pohľadávok, resp. klientov žalobca spravuje, ani aké s tým má celkové náklady a teda v tomto smere, bez predloženia akýchkoľvek dôkazov, nemožno dospieť k záveru o vzniku majetkovej škody a v akej konkrétnej výške. Argumentácia žalobcu, že nemôže predložiť účtovné, resp. pracovné alebo obchodné zmluvy z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií neobstojí, keďže tieto doklady možno predložiť v takej podobe, aby sa požadovaná ochrana zachovala (napr. formou „vybielenia“ „chránenej“ časti textu). Podľa § 17 ods. 1 ZoZŠ uhradza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Ide o obsahovo totožné pojmy ako sú uvedené v ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa škodou chápe ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je vyjadriteľná v peniazoch a napraviteľná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Vznik takejto ujmy a práve v žiadanej výške preukázaný nebol.

V exekučnom konaní 10Er/219/2010 súdny exekútor dňa 21.12.2012 vrátil súdu poverenie na vykonanie exekúcie z dôvodu, že exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie (č.l. 158 spisu). Súdu potom nie je zrejmé aká škoda vôbec mohla žalobcovi vzniknúť.

V exekučnom konaní 5Er/164/2011 súdu síce doposiaľ nebolo vrátené poverenie na vykonanie exekúcie (vydané dňa 26.08.2011), takže je zrejmé, že pohľadávka, alebo jej časť alebo trovy exekúcie, neboli vymožené v celom rozsahu. To však neznamená, že súdny exekútor nevymohol nič. Z vykonaného dokazovania pritom nemožno ustáliť akú sumu doposiaľ súdny exekútor v tomto exekučnom konaní už vymohol, resp. nevymohol. Rovnaký záver platí aj pre exekučné konanie 7Er/36/2011.

Žalobca napokon nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti, ktorá by mala byť medzi prípadnou škodou a nesprávnym úradným postupom v konaní. Teda nepreukázal, že ak mu nejaká škoda vznikla, že sa tak stalo práve v dôsledku nesprávneho úradného postupu tunajšieho súdu. Teda, že nebyť tohto postupu, tak by vymáhané pohľadávky vymohol. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že žalobca do doby omeškania sa s vydaním poverenia započítal aj obdobie, odkedy bol návrh na vykonanie exekúcie podaný u súdneho exekútora. Prítom z vykonaného dokazovania vyplýva, že súdny exekútor tunajšiemu súdu doručil žiadosti o udelenie poverenia po niekoľkých týždňoch, resp. viac ako mesiaci.

Pre nesplnenie predpokladov zodpovednosti za nesprávny úradný postup súd návrhy žalobcu ako nedôvodné zamietol.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, v tejto časti súd návrhy žalobcu zamietol z dôvodu, že priznanie nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy len popri konštatovaní porušenia práva, v tomto prípade nesprávneho úradného postupu (§ 17 ods. 2 ZoZŠ), ktorý záver však z vykonaného dokazovania nevzišiel.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že v spore úspešnému odporcovi, ktorému by náležala náhrada účelne vynaložených trov, právo na ich náhradu nepriznal, pretože žalovaný, hoci si právo na náhradu trov konania uplatnil, tieto nevyčíslil a z obsahu spisu mu vznik trov nevyplýva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O. s. p.), v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).